

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Mal 087562 21 Gž

Novi Travnik, 22.09.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Davor Kelava kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A. K., kao vlasnik OR „B.“, zastupan po punomoćniku Esmi Husejnbegović i Safetu Rustempašić, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu protiv tuženog S. K. iz B. ulica..., zastupan po punomoćniku Ivici Dragun, advokatu iz Bugojna, radi isplate duga, vrijednost spora 223,65 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv rješenja Općinskog suda u Bugojnu, broj 46 0 Mal 087562 19 Kom od 23.02.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 22.09.2021. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu, broj 46 0 Mal 087562 19 Kom od 23.02.2021. godine.

Obrazloženje

Osporenom prvostepenom presudom odlučeno je kako slijedi:

“Obavezuje se tuženi da tužitelju na ime duga po osnovu isporuke toplotne energije isplati ukupan iznos od 203,58 KM i to:

- za mjesec januar 2018. godine iznos od 87,75 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 16.02.2018. godine kao dana dospijeca do konačne isplate,
- za mjesec februar 2018. godine iznos od 51,48 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 16.03.2018. godine kao dana dospijeca do konačne isplate,
- za mjesec mart 2019. godine iznos od 64,35 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 16.04.2018. godine kao dana dospijeca do konačne isplate.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 841,60 KM, sve u roku od 15 dana.

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u preostalom dijelu i to za isplatu duga za mjesec decembar 2017. godine u iznosu od 20,07 KM sa zakonskom zateznom kamatom, kao i za isplatu zakonske zatezne kamate za periode od 09.02.2018. do 15.02.2018. godine, od 09.03.2018. do 15.03.2018. godine i od 09.04.2018. do 15.04.2018. godine.“

Protiv ove presude tuženi zastupan po punomoćniku je blagovremeno podnio žalbu i to dijela u kome je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja zbog bitnih povreda odredaba Zakona o parničnom postupku i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu uvaži te pobijanu presudu u dijelu u kojem je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje ili da istu preinači i odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti uz naknadu troškova postupka uvećani za troškove sastava ove žalbe. U obrazloženju žalbe se navodi da je navedenom presudom sud odlučio iz razloga kako je naveo na strani 3. iste presude da je jasno da je svjedok E. K. koji je inače vršio plaćanje svih računa platio račune za isporučenu toplotnu energiju za svoje ime i za nekretninu koja se nalazi na adresi dr. Wagnera 14 D/3/21. Očigledno je da sud počinio bitne povrede i nije cijenio sve dokaze koji su priloženo u spisu nego je paušalno uzeo tu konstataciju jer ni jednim prigovorom u toku čitavog postupka tuženi nije tvrdio da tuženi S.K. ima svoj stan a da svjedok E. K. ima svoj stan. Nakon dostavljanja dokaza o uplatama tužitelj nije dostavio knjigovodstvenu karticu za E. K. odnosno račune te izbacio njegovo knjigovodstveno stanje, nego zbog adrese i vjerovatno pogrešnog knjiženja u neredu je iskoristio situaciju te dostavio račune na S. K. sa novom adresom. Računi koje je sud cijenio morao je cijiniti jer nije predloženo financijsko vještačenje, postoji vrlo jedna rijetka specifičnost u pogledu navedenih računa. Naime, na računima i dokazima koje je prezentirao za Senada Kero tužitelj, imamo stanje duga sa 01.03.2018. godine u iznosu od 1.292,71 KM dok je stanje duga sa 01.04.2018. godine svjedoka E. K. je 891,02 KM. U presudu je obavezan tuženi da tužitelju po osnovu toplotne energije isplati iznos od 203,58 KM i to za januar 20148. godine iznos od 87,75 KM (ispostavljeni račun za navedeni mjesec) a navodni dug na taj dan je iznosio 1.292,71 KM. Za februar mjesec 2018. godine je u obavezi 54,00 KM, a stanje duga kao naprijed. Stoga nije jasno kako se sud upustio bez vještačenja da sam analizira navedenu finansijsku situaciju obzirom da bez vještačenja tužitelj ničim nije dokazao visinu duga s obzirom na navedeno. Budući da se navedene tvrdnje sud iznio u svojoj presudi, to uz žalbu u pogledu tvrdnje tuženog žalitelj prilaže zk. Izvadak broj 6417 k.o. ...iz kojeg se vidi da je vlasnik navedenog stana Senad Kero; potvrdu o vlasništvu na ime Senada Kero broj 046-0-RZ-21-000 248 od 26.02.2021. godine iz koje se može vidjeti sve nekretnine koje posjeduje tuženi te potvrda o vlasništvu na ime E. K. broj 046-0-RZ-21-000 247 od 26.02.2021. godine iz koje se može vidjeti da svjedok E. K. nema stana u B., a po navodu tužitelja ist bi trebao biti u istoj zgradi samo drugi ulaz gdje iz zk. Uloška za tuženog dostavlja dokaz da je zgrada etažirana, da bi morao postojati i zk uložak za svjedoka E. K.. Budući da navedene dokaze žalitelj nije imao potrebe i s obzirom na tvrdnje tuženog radnije ulagati te ih sada u pravcu tvrdnji iz ove žalbe i navoda iz presude prilaže. Dakle, materijalni dokazi koje sud je uzeo za presuđenje u cjelini kao račune jasno ukazuju na nesređeno knjigovodstvo jer na sva tri računa koja glase na ime tuženog za prvi, drugi i treći mjesec 2018. godine stoji tvrdnja tužitelja i konstatacija da nisu plaćeni, a u knjigovodstvu se na istim računima i za sva tri računa vodi tuženi sa dugom od 1.292,71 KM. Tužitelj shodno odredbama člana 125. Zakona o parničnom postupku, budući da je tuženi osporavao navedene činjenice, nije teretom dokaza dokazao niti osnov niti visinu tužbenog zahtjeva., a sud je temeljem odredbi člana 8. i 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku pogrešno i nepotpuno odnosno djelimično cijenio navedena tri računa gdje je evidentno u najmanju ruku s obzirom na prigovor i sadržaj navedenih računa, da je bilo neophodno finansijsko vještačenje te samim tim počinio bitnu povredu iz člana 8. i 191. stav 4.

citiranog zakona i na takvo činjenično stanje pogrešno primijenio materijalni propis. Stoga predlaže donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Nakon što je ispitao prvostepenu odluku u granicama razloga navedenih u žalbi i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH”, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio sljedeće:

Iz predmetnog stanja spisa proizilazi da je tužitelj, tada kao tražitelj izvršenja kod Općinskog suda u Bugojnu dana 21.12.2018. godine podnio prijedlog za izvršenje protiv izvršenika, a današnjeg tuženog radi isplate duga u iznosu od 1.292,71 KM uvećano za sporedna potraživanja za isporučenu toplotnu energiju, koji prijedlog je sud dozvolio rješenjem o izvršenju broj 46 0 I 087562 18 Kom od 21.12.2018. godine. Kako je na navedeno rješenje izvršenik izjavio prigovor to je sud svojim zaključkom od 15.01.2019. godine odgodio izvršenje te prijedlog za izvršenje tražitelja izvršenja dalje raspravio kao po tužbi koju je tužitelj uredio u skladu sa odredbom člana 53. Zakona o parničnom postupku.

Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj kod nadležne općinske službe registrovan kao subjekat za proizvodnju i isporuku toplotne energije, da je tužitelj vršio isporuku toplotne energije tuženom, da je tuženi vlasnik predmetnog stana, da tuženi nije imao primjedbi na pruženu uslugu, kao i da je tužitelj ispostavljao račune za pružene usluge to jest da se iste bile u obligaciono-pravnom odnosu.

Među parničnim strankama sporan je osnov i visina tužbenog zahtjeva a koji se ogleda u okolnosti da li je tužitelj plaćan dug za utuženi period kao i osnovanost prigovora zastarjelosti potraživanja.

Radi razjašnjenja naprijed navedenog prvostepeni sud je cijenio izvedene dokaze shodno članu 8. Zakona o parničnom postupku utvrdio da je, a kako to i proizilazi iz knjigovodstven kartice tuženog, šifra korisnika 208, za period 15.10.2017. godine do 15.10.2018. godine i računima o isporučenoj toplotnoj energiji na ime tuženog broj 208-0118, 208-0218 i 208-0318, tužitelj dokazao da dug tuženog prema knjigovodstvenoj evidenciji tužitelja za isporučenu toplotnu energiju, i to za stan koji se nalazi na adresi ... u periodu 01.01.2018. godine do 31.03.2018. godine iznosi 203,58 KM gdje je tuženi zaduživan mjesečnim iznosima od 87,75 KM za mjesec januar 2018. godine, iznos od 51,48 KM za mjesec februar i od 64,35 KM za mjesec mart 2018. godine. Dakle, na temelju knjigovodstvenih kartica kojima odgovaraju pojedinačni račun za utuženi period, koje kartice su potpisane od strane tužitelja i ovjerene pečatom. Navode tuženog da ne živi u predmetnom stanu, sud nije prihvatio budući da tuženom nije ponudio relevantne dokaze na tu okolnost kao ni navode da je isti platio predmetni dug obzirom da je tužitelj računima broj 651-1017, 651-1117, 651-1217, 651-0118, 651-0218, 651-0318 i 651-0418 dokazao da je svjedok u ovoj pravnoj stvari E. K., otac tuženog platio račune za isporučenu toplotnu energiju u svoje ime i za nekretninu koja se nalazi na adresi... . S tim u vezi, to jest kako su priloženi plaćeni računi na ime svjedoka E. K., a neplaćeni na ime tuženog S. K., to prvostepeni sud iz iskaza svjedoka E.K. nije mogao zaključiti da je predmetni dug plaćen tužitelju pa je shodno sve naprijed navedenom obavezao tuženog da tužitelj izmiri predmetna

potraživanja za januar , februar i mart 2018. godine s pozivom na odredbu člana 3. stav 1. tačka d) i člana 20. Zakona o komunalnim djelatnostima SBK („Službene novine SBK“ broj 13/13) a u vezi sa članom 17. stav 1. i 262. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima dok je u preostalom dijelu uvažio istaknuti prigovor zastare i to za dio duga za mjesec decembar 2017. godine s pozivom na odredbu člana 378. Zakona o obligacionim odnosima. Prvostepeni sud je također odbio tužbeni zahtjev za isplatu zakonske zatezne kamate za period od 09.02.2018. godine do 15.02.2018. godine, od 09.03.2018. do 15.03.2018. godine i od 09.04.2018. do 15.04.2018. godine obzirom da je datum dospijeca obaveze dužnika po pojedinačnim računima jasno navedeno, a to je 15. u slijedećem mjesecu a primjenjujući odredbu člana 324. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima. Odluka o kamatama donesena u skladu sa članom 2. Zakona o visini stope zatezne kamate („Službene novine F BiH „ broj 18/96, 1/97, 27/98 i 51/01) a u vezi sa članom 277. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima. Odluka o troškovima postupka donesena je na osnovu člana 386. stav 1., 387. i 396. Zakona o parničnom postupku.

Za ovakvu svoju odluku, prvostepeni sud je naveo jasne, potpune i uvjerljive razloge u obrazloženju pobijane odluke, i na način kako je to propisano odredbom članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, a koji razlozi nisu dovedeni u sumnju ni žalbom žalitelja.

Suprotno navodima žalbe prvostepeni sud je dao potpuno činjenično i pravno obrazloženje za svoju odluku te svoje uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja iskazao na način kako je to navedeno u izreci pobijane odluke s pozivom na citirane odredbe materijalnog prava, a koje se i po ocjeni ovog suda ne doima proizvoljnim.

Dakle, kod činjenice da su tuženom ispostavljeni računi za izvršene usluge na ime isporuke toplotne energije te da isti nisu plaćeni, a kako to i proizilazi iz materijalnih dokaza, to računi koje je prezentovao tuženi i koji glasi na ime oca tuženog, a bez dokaza da je isti prigovorio na takve račune, tj. kako je po istima i po ocjeni ovog suda, očito otac tuženog plaćao kao korisnik, a ne u ime i za račun svog sina, slijedom čega se neosnovano prigovara ocjeni dokaza pa time i iznesenom činjeničnom utvrđenju suda. Stoga, dokazi tuženog tj. podaci o vlasništvu koji idu za tim da je predmetne račune tuženog na označenoj adresi plaćao njegov otac, a da su isti greškom naznačeni na ime ovog svjedoka, i koje dokaze po prvi put ističe u žalbi, nisu prihvatljivi, a ovo pogotovo što tuženi dokazujući svoje navode kojima opovrgava tvrdnje i dokaze tužitelja (član 71. stav 2. Zakona o parničnom postupku), je mogao predložiti iste na prednje okolnosti tokom prvostepenog postupka, a što je očito propustio učiniti, pa kako isti nije dokazao da je bio u nemogućnosti predložiti pomenute dokaze, bez svoje krivnje, to nisu ni ispunjeni uslovi za razmatranje istih primjenom člana 207. stav 1. Zakona o parničnom postupku.

Osim toga, a shodno odredbi člana 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku, presuda kojom se završava spor male vrijednosti može se pobijati samo zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, dakle, u sporovima male vrijednosti se odluka ne može pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja a na što ustvari ukazuje žalba, tako da ovaj sud ne može da cijeni žalbene navode kojima se tretira pitanje činjeničnog utvrđenja.

Prema tome, a budući da ne stoje razlozi povrede odredaba parničnog postupka koji bi bili od utjecaja na donošenje drugačije odluke ovog suda te kako se presuda u pobijanom dijelu temelji na naprijed relevantnim odredbama materijalnog prava, to je valjalo žalbu žalitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća

Davor Kelava